

ΓΚΡΕΚΑ

On the road

Ο Χρήστος Τερζίδης εξηγεί γιατί η ζωή είναι ένα ατελείωτο ταξίδι.

10.06.2014

Το ερώτημα είναι ποια είναι τα όνειρα σου, ο δρόμος είναι εύκολος. Αν ξέρεις τα όνειρα σου, ο δρόμος φωτίζεται μόνος του.

Ο δρόμος δίχως τέλος είναι ο μόνος που αξίζει να ταξιδέψεις. Τι άλλο να πεις για να περιγράψεις ένα άνθρωπο που γεννήθηκε στην Κολωνία, μεγάλωσε στην Θεσσαλονίκη και ζει στην Νέα Υόρκη; Αφορμή για να συναντήσω τον συγγραφέα Χρήστο Τερζίδη αποτέλεσε το νέο του βιβλίο «Άδεια Δωμάτια», μια ιστορία για όσους παλεύουν ενάντια στην εικόνα που έχουν πλάσει οι άλλοι γι' αυτούς. Στην συνάντησή μας μιλήσαμε για την εποχή των γρήγορων ρυθμών και των εύκολων συναισθημάτων, την μουσική, την αγάπη, τα όνειρα και τα ταξίδια. Είναι ένα πρόσωπο που συνεχίζει να κυκλοφορεί στις κρυφές διαδρομές της ημέρας, χωρίς να κοιτά το αύριο και που έκανε περισσότερα από όσα ονειρεύτηκε. Από τα γυμνασιακά του χρόνια είχε απασχοληθεί ως συντάκτης σε πολλά ανεξάρτητα έντυπα μικρής κυκλοφορίας, τα λεγόμενα «fanzine.» Ένα από τα πιο γνωστά ήταν το «Flag of Metal» ενώ τον

Σεπτέμβριο του 1991 εκδίδει το «In Rock» που ήταν το πρώτο free press της Ελληνικής ροκ σκηνής.

«Άδεια Δωμάτια» παντού, το κενό της εποχής πώς μπορεί να καλυφθεί;
Το κενό της εποχής το εντοπίζει ο καθένας μόνος του. Για κάποιον μπορεί να μην υπάρχει κενό, να μεγαλώνει ένα παιδί και να μην νιώθει ότι του λείπει κάτι. Αντιθέτως, εγώ πιστεύω ότι στα προηγούμενα χρόνια της ευδαιμονίας υπήρχαν μεγαλύτερα κενά. Τώρα αγωνιζόμαστε για να επιβιώσουμε και για να κρατήσουμε τα όνειρά μας ζωντανά. Πριν από δεκαπέντε χρόνια, το κενό ήταν γιατί δεν είχαμε τρίτη γκόμενα ή πότε θα αλλάξουμε το αυτοκίνητο που το είχαμε ένα χρόνο ή αν θα πάμε weekend στην Νέα Υόρκη. Δεν νομίζω ότι υπάρχει κενό εποχής, αλλά μια αναδιάταξη στην κοινωνία μας και ανάλογα με το πόσο σοφός ή μαλάκας είναι ο καθένας μας, θα βρει το ρόλο του.

Ποια σελίδα θα ξεχώριζες από την Ελλάδα της άλλης εποχής, των κοσμικών παραλιών της Μυκόνου και των underground μαγαζιών της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης;

Θα κοιτάξω πίσω στο χρόνο και θα απορρίψω σίγουρα το κομμάτι των μαθητικών και παιδικών μου χρόνων. Όχι γιατί δεν πέρασα καλά, αλλά γιατί κυριαρχούσε το σχολείο, κάτι που είχα καταλάβει ότι ήταν η πιο αντιπαραγωγική περίοδος της ζωής μου. Στο στρατό επίσης, αν και πέρασα καλά, έφτασα στα όρια μου και ήταν η πρώτη φορά που έφτασα σε σημείο αυτοκτονίας. Όμως η σελίδα που θα ξεχώριζα είναι στις αρχές δεκαετίας του '90 ως επαγγελματίας, που μπαίναμε σε ένα αμάξι και γυρνάγαμε σε όλη την Ελλάδα. Τελειώναμε το live στις 2 το βράδυ στην Κομοτηνή και επειδή δεν μας πληρώνανε το ξενοδοχείο, γυρνούσαμε την ίδια μέρα πίσω. Ήταν οι μέρες του δρόμου, είμαι πολύ on the road.

Προτιμάς το χθες ή το σήμερα;

Το σήμερα. Πάντοτε είμαι ικανοποιημένος με την κάθε περίοδο που ζω. Μου έχει μείνει κάτι που έχει πει ο Βασίλης Τριανταφυλλίδης (Χάρρυ Κλύν), ότι «σέβομαι τα σπίτια που δεν φοβούνται να γεράσουν». Δεν είναι ότι δεν έχω συναισθηματικές εκκρεμότητες, αλλά αν αυτή την στιγμή μου έλεγαν ότι ο χρόνος σου τελείωσε, δεν θα με πείραζε, διότι έκανα πολλά περισσότερα από όσα ονειρεύτηκα.

Η περίοδος που διανύουμε χαρακτηρίζεται από τους γρήγορους ρυθμούς και τα εύκολα συναισθήματα;

Ναι, γουστάρω τους γρήγορους ρυθμούς, δεν μου αρέσει ο ύπνος. Όπως επίσης γουστάρω και τα εύκολα συναισθήματα, να ερωτευτώ ένα βράδυ και την άλλη μέρα να την απορρίψω την άλλη. Με εκνευρίζουν τα βαθιά συναισθήματα όπως τα εννοεί ο κόσμος, να μην γίνεσαι φίλος εύκολα, να μην ερωτεύεσαι. Αυτά είναι οι άμυνές μας και δείγματα ανασφάλειας. Αυτοί οι γρήγοροι ρυθμοί και τα εύκολα συναισθήματα είναι που μας οδηγούν στο να γνωρίσουμε ωραίους και συναρπαστικούς ανθρώπους.

Το νέο σου βιβλίο είναι μια ιστορία για όσους παλεύουν ενάντια στην εικόνα που έχουν πλάσει οι άλλοι για αυτούς, ποια είναι τα βασικά στοιχεία αυτής της πάλης;

Κοίταξε, αυτό θα το δεις σε πολλά επίπεδα. Για παράδειγμα, η δική μου γενιά που είχε την εικόνα να μπει στο δημόσιο για να μας εξασφαλίσει, αυτό το βόλεμα. Εμείς όμως μπορεί να θέλαμε κάτι άλλο, την αλητεία μας, το Ροκ εν Ρολ, να ρισκάρεις ή να ζεις στην κόψη του ξυραφιού, πράγματα που μας κάνουν να νιώθουμε καλύτερα.

Ζούμε μόνο όταν έχουμε κάτι να πούμε;

Πιστεύω ότι όταν ζούμε, έχουμε κάτι να πούμε. Όλα είναι θέμα μιας πορείας, αν ζήσουμε θα πούμε.

Από πού πηγάζει η ανάγκη να επικοινωνήσουμε με τους άλλους;
Ίσως για να λύσουμε κάποιες παρεξηγήσεις για αυτά που πιστεύουν για εμάς. Δεν θα πάρεις τον αδερφό σου να του πεις 'ρε μαλάκα, σε αγαπάω πάρα πολύ', ή 'πριν από είκοσι χρόνια είχαμε πάει διακοπές, συγγνώμη για κάτι που σου είχα πει'. Θα σου πει ο άλλος, 'έχεις πρόβλημα, χρειάζεσαι κάτι'; Πολλές φορές, λοιπόν, ακόμα και στους πιο κοντινούς μας ανθρώπους, με την τέχνη επικοινωνείς για όλα αυτά που θα ήθελες να τους πεις.

Αν σου ζητούσα μια σύντομη περιγραφή της δικής σου Νέας Υόρκης, τι θα μου απαντούσες;

Η Νέα Υόρκη είναι σίγουρα το μέρος που θα διάλεγα για να ζήσω και να πεθάνω. Είναι η πόλη που σε μασάει και σε φτύνει σε μια εβδομάδα. Δεν δέχεται προβλήματα όπως ότι έχω θέμα με την γκόμενα, ή με απολύσανε και θα σκεφτώ τι θα κάνω τον επόμενο μήνα. Όμως είναι και η πόλη που έχω γνωρίσει την μεγαλύτερη ανθρωπιά, είμαστε όλοι κοινοί θνητοί. Αν στην Ελλάδα σε πάρει κάποιος και σου πει να έρθω στον καναπέ σου, να κοιμηθώ μια εβδομάδα, εσύ αμέσως θα σκεφτείς ρε μήπως μας κασικωθεί; Ας είναι και καλός φίλος. Εκεί θα σου πουν έλα ή μην έρχεσαι, γιατί έχω γκόμενα σπίτι.

Προτιμάς τις κρυφές διαδρομές της νύχτας ή τους λαμπερούς δρόμους της μέρας;

Μου αρέσουν περισσότερο οι κρυφές διαδρομές της ημέρας.

Το βιβλίο της ζωής μας εξελίσσεται με τις νίκες ή τις ήττες;

Νομίζω και με τα δύο. Οι ήττες είναι καθαρά στην ψυχοσύνθεση του ατόμου. Δεν μπορείς να τρως μόνο σφαλιάρες στην ζωή σου, πρέπει κάποια στιγμή και να νικήσεις για να μην θεωρήσεις ότι είσαι τρελός ή μόνος. Βέβαια, χρειάζονται οι ήττες, για να γνωρίζουμε ποιοι είμαστε και να εντοπίζουμε τα λάθη μας.

Η απώλεια είναι ένα οριστικό τέλος ή μια νέα αρχή;

Η απώλεια για αυτόν που φεύγει είναι πράγματι ένα τέλος. Για αυτούς που μένουν πίσω είναι πώς θα το διαχειριστούν, ίσως κάποιες φορές θα

μπορούσε να είναι και ένα είδος ευλογίας. Η απώλεια ενός φίλου ή αγαπημένου προσώπου είναι κάτι που μπαίνει μέσα μας και συνεχίζει να ζει μέσα μας. Άρα, δεν θα έλεγα ότι είναι νέα αρχή, αλλά ότι είμαστε η συνέχεια, αυτών των ανθρώπων που έχουν φύγει.

Ποιος ζωγραφίζει την ζωή καλύτερα; Αυτός που επιλέγει το φως της ή το σκοτάδι της;

Ένας ζωγράφος ή ένας ποιητής. Βρίσκεις σκοτεινές γωνίες στο φως αλλά μπορείς και να φωτίσεις το σκοτάδι με την παρουσία σου. Νομίζω ότι είναι και τα δύο στην φύση του ανθρώπου. Δεν μπορώ ούτε την εξειδίκευση στην χαρά, ούτε στην λύπη του ανθρώπου.

Χωρίς την μουσική, όλα θα ήταν ένα λάθος;

Θεωρώ ότι το μόνο που υποκαθιστά την μουσική είναι ο σωματικός έρωτας. Ανέκαθεν, γούσταρα την ώρα που έκανα έρωτα να ακούω μουσική. Είναι αυτό που μπορεί να μας καθοδηγήσει, να μας ξεσηκώσει, είναι το πιο ισχυρό ναρκωτικό. Ακούς ένα κομμάτι και θυμάσαι μια υπέροχη στιγμή.

Σήμερα υπάρχει το ροκ, ως τρόπος ζωής;

Πάντοτε το ροκ ήταν η αντισυμβατικότητα να κάνεις αυτό που σου αρέσει, αλλά με μια ηθική ισορροπία. Να ζεις, χωρίς να κοιτάς το αύριο.

Γιατί τα ναρκωτικά, είναι μέρος της νύχτας;

Είναι ίσως μια μόχλευση σκέψων αντίληψης του κόσμου, όπως και το αλκοόλ. Δεν είμαι ενάντια στην χρήση ναρκωτικών, ο καθένας κάνει ό,τι θέλει, αναλογιζόμενος φυσικά τις συνέπειες. Δεν θα σου πω ότι δεν έχω κάνει ναρκωτικά, έχω δοκιμάσει. Αν θέλω να πίνω ένα μπουκάλι κάθε βράδυ ή να κάνω μπάφους και να πεθάνω σε δέκα χρόνια, δεν θα γυρίσω να κλαίω για το τι έπαθα. Πίνω με συνείδηση. Χωρίς έρωτα και αλκοόλ δεν έχεις έμπνευση, όταν γράφω όμως δεν θα πιω ούτε σταγόνα.

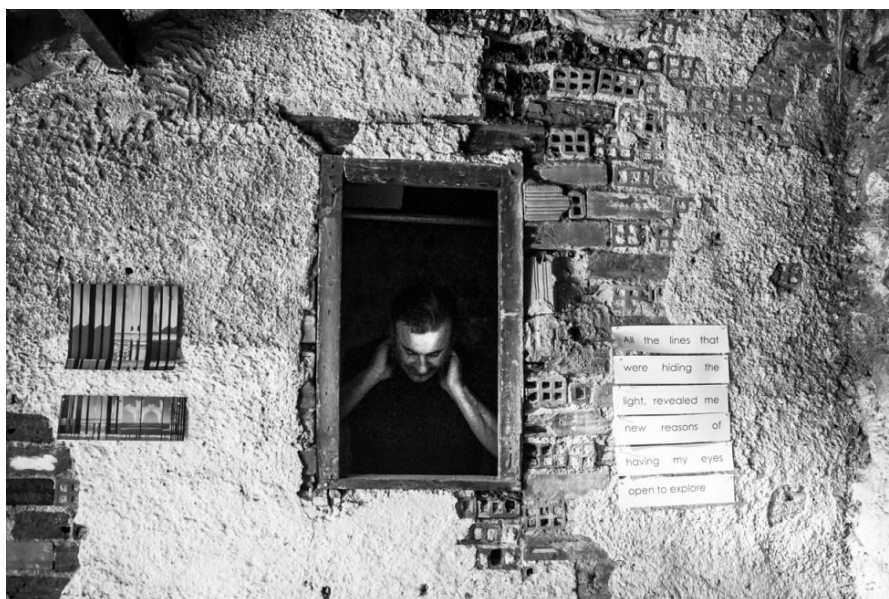
Τι είναι η αγάπη; Όταν ζούμε αναλλοίωτοι στις σκέψεις των άλλων;
Αγάπη σημαίνει να μην έχεις δεύτερες σκέψεις για τον άλλον. Το αναλλοίωτο είναι σχετικό, ο άνθρωπος αλλάζει πολλές φορές, αγαπάμε και ερωτευόμαστε την εικόνα που έχουμε για το άλλο πρόσωπο μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Ίσως η αγάπη όταν είναι αγνή να εξελίσσεται, τότε γίνεται μεγαλύτερη.

Το ωραιότερο ταξίδι και ποια εικόνα δεν θα ξεχάσεις ποτέ;
Έχω κάνει ένα φοβερό trip μόνος μου στην Κίνα, από βόρεια μέχρι κάτω στο Μακάο. Επίσης το road trip που έκανα με τους 'My Excuse', ήταν ένα εφηβικό όνειρο. Ταξίδεψα μαζί τους όλη την Αμερική, 14000 χιλιόμετρα σε 28 ημέρες με 21 συναυλίες. Σταματούσαμε, ξεφορτώναμε, παίζαμε, κοιμόμαστε έξι άτομα σε ένα δωμάτιο. Επιπλέον, ένα υπέροχο ταξίδι ήταν στο Περού. Πήγα στο Μαρκαβάσι, μέρος που το ξέρουν λίγοι στο κόσμο, ένα σημείο σαν οροπέδιο στα 6000 μέτρα στις Άνδεις. Πολλοί νομίζουν ότι εκεί έχουν κατέβει εξωγήινοι. Απίστευτο ήταν, φάγαμε κάκτο παραισθησιογόνο... Ιδιαίτερα δύσκολο και μυστικιστικό ταξίδι. Τέλος, σαν εικόνα, δεν θα ξεχάσω ποτέ την πόλη του Βελιγραδίου, επειδή είναι από εκεί η γυναίκα μου και ερωτεύτηκα την σύζυγό μου μαζί με την πόλη.

Τι είναι η ευτυχία;
Να νιώθεις ισορροπημένος. Η ευτυχία κρύβεται στις στιγμές, σε μια ωραία συζήτηση σε ένα καφέ. Όταν ένα βράδυ πίνεις σε ένα μπαρ με φίλους, ακούγοντας καλή μουσική ή όταν βάζεις την κόρη σου για ύπνο.

Υπάρχει ένα προσωπικό καταφύγιο που το επισκέπτεσαι για να αδειάσεις τις σκέψεις σου;
Φυσικά, το γράψιμο. Είναι αυτό που με βγάζει εκτός τόπου και χρόνου.

Ποιον δρόμο πρέπει να ακολουθήσει κάποιος για να κυνηγήσει τα όνειρα του;
Το ερώτημα είναι ποια είναι τα όνειρα του, ο δρόμος είναι εύκολος. Αν ξέρεις τα όνειρα σου, ο δρόμος φωτίζεται μόνος του.

Το βιβλίο «ΑΔΕΙΑ ΔΩΜΑΤΙΑ» κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Παπαδόπουλος.

Συνέντευξη: Γιάννης Πανταζόπουλος, j.pantazopoulos@yahoo.gr
Φωτογραφίες: Θανάσης Καρατζάς, karatzas_t@yahoo.gr

<http://grekamaq.gr/14117/>